

Beletrizovaný životopis

Začiatok a koniec sú poniekiaľ filozoficky nejednoznačné slová, teda aspoň to si zvyknem predstavovať keď sa naozaj nudím. Môj začiatok mal však snád' len jednu interpretáciu, a to moje narodenie, ktoré si bohužiaľ, alebo vďaka bohu, nepamätám. Som si ale istý, že to bolo za poriadne sychravého dňa, pretože som známy tým, že dážd' mimoriadne obľubujem. Celá rodina bola bez pochyb šťastná, veď sa predsa jednalo o mňa. Kto by šťastný nebol? Možno je ale škoda, že som vtedy nevypadol niekomu z rúk, mal by som tak aspoň odôvodnenie pre moju super schopnosť vymýšľať bizarné a hlúpe veci. Na to by ma bolo vždy.

Ako každé iné dieťa, moja zvedavosť šla ruka v ruku s mojím neexistujúcim strachom z neznáma, čo mi spôsobilo nejedno rozbité koleno a taktiež aj dosť strastiplných jaziev. Musím však priznať, že ma to naučilo veľa, hlavne ako robiť starosti rodičom, aj keď vždy by som radšej niektoré veci nezažil. V škôlke, alebo ako to zvyknem volať - ticho pred búrkou, som nabral kopec predstáv o živote plnom dúh a cukríkov. Predovšetkým cukríkov, bez cukríkov to totižto nikdy nešlo. Mal som tam veľa kamarátov, veľa chutných jedál, a dokonca som tam zažil aj prvú zradu. Bolo to nečakané, zákerné, a dodnes si pamätám trpkosť v mojich ústach keď som zazrel na človeka, ktorého som dovtedy považoval za brata, Reného. Ten naničhodník nedokázal v piatich rokoch udržať slinu vo vlastných ústach, a keď mu vytiekla na jednu z obľúbených kociek môjho druhého najlepšieho kamaráta, z akéhosi zázračného dôvodu dostal nápad hodiť vinu na mňa. Bol som v šoku, a nakoniec som ten boj o spravodlivosť prehral, no aspoň ma to naučilo o krutosti tohto neľútostného sveta.

Základná škola bola ďalším otváračom na konzervu, ktorej podobu mala vtedy moja nevinná duša. Kamaráti odchádzali a prichádzali, ale naša legendárna trojica prešla všetkými prekážkami, či už to boli zákerní učitelia alebo nebezpeční deviataci. Naučil som sa tam ďalším životným lekciám, no hlavne som sa naučil ako-tak čítať ľudí, čo teraz považujem za veľmi dôležitú schopnosť. Jednou z vecí, na ktoré ešte rád spomínam, sú moje chvíľky absolútne nezmyselných myšlienkových pochodov miešaných s náhlymi útokmi hormónov. V skratke som začal písať básne o tom, ako je spoločnosť, ktorú som vtedy pravdupovediac moc nepoznal, nanič. Bol som prakticky taký malý beatnik, len veľmi orezaná verzia. Každopádne, život naberal tú správnu farbu, alebo skôr ten správny tón, pretože som prechádzal z jedného dňa na druhý tak, ako by hudobník prechádzal z kláves na klavíri. Z tej najjemnejšej melódie na tú najhlbšiu a naspäť. Bola to akási úžasná symfónia bezstarostných dní plných eufórie a pohodlnosti. Život sa však rozhodol mi uštedriť ukrutnú ranu, ranu tak neúprosnú ako aj nečakanú. Jedno popoludnie sa môj otec nevrátil z práce. Jediné čo si z toho osudného dňa pamätám, boli hodiny strávené plačom a neopísateľnou bolesťou, ktorá sa prežierala rovnako tak mojím telom ako aj dušou. Zlomový bod, nemám iného popisu. Keď sa tak spätne zamýšľam, dosť som sa odvtedy zmenil. Najprv som sa uzatváral, potom som trávil väčšinu času sám, a nakoniec som začal strácať môj optimistický pohľad na svet. Je to vskutku oči-otvárajúci moment. Mne to zmenilo život, mojej rodine tiež, no svet okolo nás šiel ďalej a o pár rokov už ťažko nájsť nejakej fyzickej stopy okrem toho osamelého hrobu. Nabral som tak štipku cynizmu, ktorý mi dovolil prehliadnuť masky povrchnosti mnohých ľudí v mojom okolí, ale hlavne mi pomohol nájsť tie správne, teda aspoň ja ich za správne považujem, hodnoty.

Prišla stredná škola. Priznávam, vtedy som ju tak nevolal, radšej som preferoval názov „nový začiatok“. Nevedel som kam smerujem, no mal som aspoň tušenie, že by som chcel čarovať s technickými vymoženosťami nášho sveta. Čo znelo naozaj fantasticky a aj veľmi zaujímavo pre moju hladnú myseľ. Opäť som mal to šťastie spoznať veľa dobrých, a hlavne skutočných, kamarátov, s ktorými som strávil slušný kopec času. Kopec asi tak veľký ako zoznam nadávok dopĺňajúcich naše každodenné spolunažívanie. Predpokladám, že nakoniec bude nekonečný. Tiež sa mi podarilo prekonať môj strach z verejného rozprávania, dokonca by som si dovoľil tvrdiť, že sa zo mňa stal podstatne lepší človek. A ak nie lepší, tak aspoň o dva kúsky rozumnejší. Slovo škola však nabralo úplne iný význam a môj prístup k nej sa zmenil o vcelku rozpoznateľný stupeň. Z miesta, kde sme sa zvykli zašívvať pri školníkovi, sa stal neúprosný boj o prežitie s učiteľmi predmetu meraní. Ale to je, našťastie pre mňa, príbeh na inokedy. Stále sa ako osoba vyvíjam a plánujem viesť tento typ doberania sa a naťahovania sa zo životom tak dlho, ako len budem môcť. Bez toho by to predsa nebola žiadna sranda.

Život je nakoniec o tom, aby sme ho žili. Viem, je to naozaj zmysluplná veta, no je to tá jediná veta, ktorú potrebujem. Stačí mi žiť spokojne, teda mať nekonečné množstvo kníh preskúmajúcich iné svety a aspekty našich životov, dobrých kamarátov, milujúcu rodinu, a iskru v srdci aby som mohol kráčať naprieč týmito nepokojnými vodami. Ale rád bývam pragmatický, takže si nakoniec asi zožením nejaký ten odvoz. Som si iba istý, že lietadlo to nebude.